

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. R. R.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2009, čj. 2009/69894-424, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2010, č. j. 1 Ad 33/2010 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, se stanoví ve výši 2400 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2009, čj. 2009/69894-424. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci, č.j. OLA-8787/2009-EK ze dne 29. 7. 2009, jímž byl žalobce podle § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3 a ust. § 31 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále „zákon č. 435/2004

Sb.“) vyřazen ode dne 4. 3. 2009 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodů maření součinnosti s úřadem práce.

Městský soud v Praze při posouzení věci mimo jiné uvedl, že se ztotožňuje s kvalifikací jednání žalobce správními orgány, neboť jeho jednání u potenciálního zaměstnavatele mohlo vyvolat dojem, že nemá zájem o zprostředkování zaměstnání. Z obsahu spisu je zřejmé, že zaměstnavatel se sice vyjádřil k průběhu jednání se žalobcem až po 3 měsících, ale vzhledem k tomu, že zaslal vyplněnou doporučenku úřadu práce bezprostředně po jednání s poznámkou „neprojevil zájem o práci, pouze se zajímal o razítka do dokladů“ a jeho výpověď po 3 měsících korespondovala s tímto tvrzením, lze mít za to, že i po této době si zaměstnavatel vybavil detaily jednání se žalobcem. Tento závěr potvrzuje i skutečnost, že žalobce si sám zhotovil potvrzení o návštěvě „doporučení k přijetí uchazeče o zaměstnání“, přičemž toto jednání není u uchazečů o zaměstnání obvyklé. Správní orgán I. stupně vyslechl zaměstnavatele, který tvrdil, že žalobci šlo jen o potvrzení doporučenek a jím připraveného formuláře, přičemž se nezakládá na pravdě, že by jeho výpověď byla rozporuplná a že zaměstnavatel nebyl poučen o právech svědka. Soud shledal rovněž nedůvodnou námitku, že žalobce byl zkrácen na právech, neboť k rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání postačovalo pouze tvrzení zaměstnavatele o jeho subjektivním pocitu. Žalobce měl možnost vyjádřit se k zahájení řízení, mohl navrhnout důkaz, kterým by vyvrátil tvrzení zaměstnavatele nejen před správním orgánem I. stupně, ale i v odvolacím řízení. Žalobce žádné návrhy kromě návrhu na provedení důkazu ke zjištění, jak se projevilo, že žalobce nejevil o zaměstnání zájem, neuvedl. Neprovedení tohoto důkazu žalovaný řádně odůvodnil a soud se s tímto závěrem ztotožnil, neboť opakovaný výslech zaměstnavatele by nevedl ke zjištění nových skutečností a ani tento důkaz nebyl potřebný ke zjištění stavu věci. Úřad práce i žalovaný hodnotil vyjádření zaměstnavatele jako hodnověrné na základě toho, že zaměstnavatel není povinen přijmout do zaměstnání uchazeče doporučeného úřadem práce a nemá tedy důvod vyznačit výsledek jednání o nabízeném pracovním místě v rozporu se skutečností. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán je povinen zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tímto účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle názoru soudu správní orgán tuto povinnost splnil, když vycházel z vyplněné doporučenky od zaměstnavatele a z jeho výpovědi přitom žalobce měl dostatek času, aby se vyjádřil jak k podkladům pro rozhodnutí, tak ke svědecké výpovědi. Správní orgán I. stupně si tak opatřil dostatek podkladů pro závěr, že žalobce mařil součinnost s úřadem práce, a ve věci nevyvstaly pochybnosti, že by zaměstnavatel měl zájem na tom, aby byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Úvodem kasační stížnosti stěžovatel obecně odkázal na ustanovení § 50 odst. 2, § 51 odst. 2, § 52, § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“) a uvedl, že správní orgány i soud postupovaly v rozporu s uvedenými ustanoveními, když nesprávně hodnotily jednání stěžovatele a následně vyjádření zaměstnavatele Z. M. v tom směru, že stěžovatel svým způsobem jednání vyvolal nezájem doporučeného zaměstnavatele o přijetí do zaměstnání.

Je pravdou, že stěžovatel se dostavil ve stanovený den k zaměstnavateli, kterého po projednání zaměstnání požádal o potvrzení jím vyhotoveného formuláře o návštěvě u tohoto zaměstnavatele, a to z důvodu, aby měl doklad o uskutečnění návštěvy. Jednání stěžovatele, který si vyhotovil vlastní potvrzení – dokument, lze považovat za neobvyklé, nicméně neprokazující maření součinnosti s úřadem práce, neboť stěžovatel se ve stanovený den k doporučenému zaměstnavateli dostavil a následně po projednání zaměstnání se rovněž dostavil ve stanoveném termínu na úřad práce. Správní orgány tak vycházejí pouze ze subjektivního pocitu Z. M., že stěžovatel neprojevil zájem o zaměstnání, aniž by však provedly důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, neboť stav zjištěný správními orgány vykazuje pochybnosti o tom, zda stěžovatel součinnost s úřadem práce skutečně mařil. Správní orgány si měly opatřit pro vydání rozhodnutí řádné podklady, provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci a před vydáním rozhodnutí dát stěžovateli možnost vyjádřit se k takto opatřeným podkladům pro rozhodnutí, což se však nestalo.

V dalším pak stěžovatel odkázal na podanou žalobu, její doplnění i odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I.stupně.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel doporučené zaměstnání se zaměstnavatelem projednal dne 4. 3. 2009 s výsledkem, že „neprojevil zájem o práci, pouze se zajímal o razítka do dokladů“. Uvedenou doporučenku stěžovatel zanechal u zaměstnavatele s tím, „ať s ní naloží, jak uzná za vhodné“. Stěžovatel byl však povinen postupovat podle pokynů úřadu práce a doporučenku vyplněnou a potvrzenou zaměstnavatelem měl vrátit úřadu práce. Stěžovatel přistoupil ke zprostředkování zaměstnání liknavě, bez zájmu, čímž nutně vyvolal nezájem doporučeného zaměstnavatele. Povinností stěžovatele bylo vystupovat při projednání doporučenky tak, aby byl do zaměstnání přijat, tj. se snahou zaměstnání získat. Měl jednat tak, aby vzbudil u zaměstnavatele dojem, že má o zprostředkované zaměstnání opravdový zájem, a současně aby získal o zaměstnání reálnou a pozitivní představu. Rozhodnutí žalovaného se opírá o spolehlivě zjištěný skutkový stav věci a rozsudek Městského soudu v Praze je dle názoru žalovaného zákonný a věcně správný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud úvodem považuje za nutné připomenout, že uvedení kasačních důvodů je podle § 106 odst. 1 s. ř. s. náležitostí kasační stížnosti a tato náležitost není splněna odkazem na důvody žalobní či na obsah jiných vyjádření v průběhu předchozího řízení, jak učinil stěžovatel v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy bude projednána v mezích důvodů v ní výslovně uvedených.

Ustanovení § 30 odst. 2 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb. stanoví, že uchazeče o zaměstnání úřad práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s úřadem práce (§ 31). Podle § 31 písm. e) téhož

zákona uchazeč o zaměstnání maří součinnost s úřadem práce, jestliže jiným jednáním zmaří zprostředkování zaměstnání nebo nástup do zaměstnání. Žalovaný uvedl, že stěžovatel zmařil zprostředkování a nástup do zaměstnání, protože při jednání o vhodném zaměstnání jednal takovým způsobem, který vedl k nepřijetí stěžovatele do zaměstnání.

Co se týče pojmu vhodného zaměstnání, jsou jeho kritéria vymezena v ust. § 20 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb. a zdejší soud souhlasí s Městským soudem v Praze, že zaměstnání zprostředkované žalobci úřadem práce tato kritéria splňovalo, ostatně stěžovatel tuto skutečnost v kasační stížnosti ani nezpochybnil.

Městský soud v Praze při posouzení věci vycházel z toho, že stěžovatel při jednání se zaměstnavatelem neprojevil o práci zájem a svůj postoj k nabízené práci a zaměstnavateli omezil jen na požadavek potvrzení jím zhotoveného dokladu, jenž formálně označil jako „Potvrzení návštěvy doporučení k přijetí uchazeče o zaměstnání“. Opatření si uvedeného podkladu se jevilo jako cíl jednání stěžovatele, přičemž v odvolání proti rozhodnutí úřadu práce stěžovatel poznamenal, že zaměstnavatel „zprvu vzdoroval mé žádosti, ale nakonec se podvolil a potvrzení mi podepsal“. Zaměstnavatelem byla poté úřadu práce doručena doporučenka s výsledkem, že „neprojevil zájem o práci, pouze se zajímal o razítka do dokladů“, přičemž uvedenou doporučenku úřadu práce stěžovatel zaměstnavateli bez dalšího zanechal.

V průběhu správního řízení stěžovatel nesouhlasil s postupem správního orgánu I. stupně, který na základě výše uvedeného přípisem ze dne 26. 3. 2009 oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez závažných důvodů.

Se stěžovatelem lze na tomto místě jistě souhlasit v tom, že správní orgán odpovídá za to, že bude přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci a za tím účelem si opatřuje potřebné podklady pro rozhodnutí. Účastníci mají vždy právo před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům pro jeho vydání, navrhovat důkazy či jejich doplnění. Mají tak sice právo navrhovat na podporu svých tvrzení důkazy, jestliže tak však neučiní, nezbavuje to v žádném případě správní orgán povinnosti zjistit skutečnosti potřebné pro rozhodnutí. Cílem takového postupu je vždy zajistit, aby rozhodnutí bylo vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností. Jinými slovy, vždy musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, neboť úřad práce musí postupovat v souladu s touto zásadou, přičemž závisí také na konkrétním vyjádření uchazeče o zaměstnání a na tom, jak vyplní zaměstnavatel doporučenku, přičemž vyvstanou–li pochybnosti, je třeba provést další dokazování směřující ke spolehlivě zjištěnému skutkovému stavu.

Správní orgán stěžovatelem zpochybněné skutečnosti však řádně prověřil, když využil možnosti provést ke sporné skutečnosti dostupný důkaz další, neboť za tímto účelem provedl výslech zaměstnavatele a teprve na základě takto spolehlivě zjištěného skutkového stavu uvážil, že byly dány podmínky pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Zaměstnavatel totiž dne 29. 6. 2009 vypověděl, že stěžovatel neměl o zaměstnání zájem, žádal pouze vyplnění předložených listin, mezi nimiž byla i doporučenka z úřadu práce a jím zhotovené potvrzení. Zaměstnavatel dále doplnil, že tento dokument si stěžovatel vytvořil sám, přičemž o potvrzení požádal z důvodu, že nemá

zájem, aby mu byla vrácena zpět potvrzená doporučenka vydaná úřadem práce, neboť nechtěl být nařčen z toho, že ji zfalšoval. Za tohoto stavu byl stěžovatel správním orgánem poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, přičemž navrhl pouze provést důkaz opětovným výslechem zaměstnavatele, jenž měl objasnit, jak se projevovalo, že o zaměstnání nejevil zájem tak, aby byla vyvrácena pochybnost, že jde jen o jeho pocit.

I neprovedení tohoto důkazu bylo v napadeném rozhodnutí pečlivě odůvodněno, když lze jen souhlasit s vyloženými důvody, totiž, že opakovaný výslech zaměstnavatele by nevedl ke zjištění nových skutečností a nebyl již potřebný ke zjištění stavu věci, respektive byl nadbytečný.

Ostatně uvedená námitka o subjektivním pocitu zaměstnavatele je jádrem kasační stížnosti, přičemž nelze přehlédnout, že stěžovatel ani jakkoliv netvrdil, že by měl o zprostředkovanou práci zájem, ale spokojil se pouze s opakovaným a nedůvodným zpochybňováním hodnověrnosti výpovědi zaměstnavatele, o níž však žalovaný a Městský soud v Praze oprávněně nemohly mít pochyb.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu byla důkazní hodnota této výpovědi správními orgány i Městským soudem v Praze posouzena zcela správně.

Stěžovateli tak lze připomenout, že výpověď zaměstnavatele byla učiněna již po 3 měsících od projednání zaměstnání se stěžovatelem, korespondovala s jeho zprávou z doporučenky od pracovního úřadu a i jinak postrádala jakékoliv rozpory, zaměstnavatel si kupříkladu vybavil detaily z jednání se stěžovatelem (i vzhledem k požadavku „potvrzení“ jím připraveného tiskopisu), přičemž nikterak nevyvstala žádná pochybnost, z níž by bylo možno usuzovat na nevěrohodnost výpovědi. Za stavu, kdy žalovaný již neměl pochyb o hodnověrnosti vyjádření zaměstnavatele, je tak možno dále přijmout i jeho podpůrný argument, totiž že úřad práce považoval vyjádření zaměstnavatele za hodnověrné i na základě toho, že zaměstnavatel není povinen přijmout do zaměstnání uchazeče doporučeného úřadem práce, a nemá tedy důvod vyznačit výsledek jednání o nabízeném pracovním místě v rozporu se skutečností.

Dlužno dodat, že ani stěžovatel s jinými důvody, v nichž by spatřoval nevěrohodnost výpovědi zaměstnavatele, správní orgány či soud neseznámil. Další návrhy a důkazy stěžovatel v řízení nepřednesl, nýbrž své výtky pouze v obecné rovině opíral o několik ustanovení správního řádu vyjmenovaných v kasační stížnosti.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní rozhodnutí má dostatečný podklad ve správním spisu, že skutková podstata, z níž bylo vycházeno, není v rozporu s obsahem správního spisu a že závěr, ke kterému správní orgán dospěl, je logický, Nejvyšší správní soud se se závěry soudu ztotožňuje. Ke zrušení rozhodnutí mohou vést jen takové vady, kdy hodnocení důkazů je v rozporu s obsahem spisu a závěry soudu tak nejsou podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo jsou s nimi v rozporu, anebo se soud nevypořádal se všemi výsledky dokazování, anebo závěry, k nimž soud dospěl při hodnocení důkazů, odporují základním zásadám logického myšlení a uvažování. Nic takového Nejvyšší správní soud při přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze nezjistil.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že Městský soud v Praze postupoval správně a nikterak nezkrátil procesní práva stěžovatele a spolehlivě zjistil skutkový stav, o němž nebylo důvodných pochyb. Na jeho základě pak rovněž správně dospěl k závěru, že jednání stěžovatele vedlo ke zmaření zprostředkování zaměstnání nebo nástupu do zaměstnání [§ 31 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb.] a byl tak dán důvod k vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání [§ 30 odst. 2 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Odměna ustanovené zástupkyni stěžovatele, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, byla stanovena v souladu s jejím přípisem ze dne 15. 3. 2011 za jeden úkon po 2100 Kč [kasační stížnosti ze dne 28. 12. 2010 - § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) této vyhlášky] a započítání paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), celkem tedy 2400 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu